

DE VERWARDE CAVIA

Eerdere boeken van Paulien Cornelisse:

Taal is zeg maar echt mijn ding (2009)

En dan nog iets (2012)

PAULIEN CORNELISSE

de verwarde Cavia

kantooravonturen

© 2016 Paulien Cornelisse
Omslagontwerp en illustratie Paulien Cornelisse
Boekverzorging Sander Pinkse Boekproductie

ISBN 978 90 824 3020 2

Verspreiding in Nederland: New Book Collective, Amsterdam
Verspreiding in België: Elkedag Boeken, Antwerpen

Een oervorm van *De verwarde cavia* verscheen in 2013 als feuilleton
in *NRC Handelsblad*, onder het pseudoniem J. Waterlander.

www.pauliencornelisse.nl

*'All of us are guinea pigs in the laboratory of God.
Humanity is just a work in progress.'*

– Tennessee Williams

'Cavia's waren eerder in de ruimte dan mensen.'

– Het Internet

HÈHÈ

De verwarde cavia was blij dat de feestdagen achter de rug waren. Dat beweerde overigens iedereen op de afdeling, maar Cavia vermoedde dat zij de enige was die het echt meende. Haar collega's hadden het over feesten met veel drank en de auto niet meer kunnen vinden. Cavia dronk niet (of nauwelijks) en dat maakte zulk soort wilde nachten een onmogelijkheid in haar leven. Roy, de receptiunist, vertelde dat hij tijdens oud en nieuw drie keer 'royaal' over zijn nek was gegaan.

Zelf had Cavia oudejaarsavond gevierd bij een vriendin die ze nog kende van de studie Communicatie. Die vriendin had drie kinderen, leuke kinderen, heus wel, maar ze werden te weinig uitgedaagd op school en daarom waren ze zo druk. Aldus de vriendin.

Cavia had zich dapper de avond doorgesjoelbakt terwijl de kinderen omstebeurt een woedeaanval kregen. De vriendin had dan met 'naar bed' bedreigd, om ze meteen daarna verbeten te knuffelen.

De man van de vriendin deed niks en was op de bank blijven zitten. In plaats van met zijn ogen te knipperen had hij ze steeds een paar seconden dichtgehouden. 'Hoe is het met je werk?' had hij gevraagd. 'Wat deed je ook alweer?' Hij gaapte al voor Cavia antwoord had kunnen geven. Van de weeromstuit had ze de ene oliebol na de andere gegeten.

De kinderen mochten vuurwerk afsteken. Cavia had ter plekke verzonnen dat vuurwerk te riskant was voor haar vacht en dat ze daarom binnen bleef. Dat ik dat nooit eerder bedacht heb! dacht ze triomfantelijk toen ze eindelijk lekker alleen op de bank zat. Het was een leugen die haar zó goed paste, dat ze er bijna in ging geloven.

Om één uur was ze naar huis gegaan. De man van haar vriendin

had haar uit gelaten. Terwijl hij de deur achter haar dichtdeed had ze hem nog net 'hèhè' horen zeggen.

En nu zat ze weer rustig aan haar bureau. Het idee dat ze een lade had met paperclips, haar nietmachine, haar ont Nietertje, post-its, pennen, potloden, een gummetje – dat hield haar voorlopig op de been.

OPLETTEN

Maandagochtend. Het regende, maar Cavia had besloten om niet te schuilen. Zo kwam ze nat, maar als eerste aan op kantoor, en kon ze nog even rustig googelen op enge ziektes terwijl het leek of ze aan het werk was.

Haar vacht was alweer opgedroogd en ze wist nu bijna alles van krentenbaard, toen er naaldhakken in de gang klonken.

‘Goedemorgen,’ zei Stella, hoofd Human Resources. Ze gooide de deur open. ‘Lekker aan de slag?’

‘Ja, even echt in alle rust mijn tanden in die mailing zetten,’ zei Cavia. Ze tuurde gespannen naar haar scherm.

‘Jaja,’ zei Stella.

Kim kwam binnen, haar communicatiecollega. ‘Hoihoi!’ riep ze. ‘Wow, wát een regen, ik bedoel, hallo hee!’ Ze kneedde haar natte haar. ‘Iemand koffie?’

Iedereen koffie.

Kim begon te vertellen over haar vriend Stanley, de kinderen van haar vriend Stanley, de ouders van haar vriend Stanley en de burens van haar vriend Stanley. Van ieder ander zou Cavia deze veelheid aan informatie onuitstaanbaar vinden, maar van Kim kon ze het hebben. Daar zit geen kwaad bij, dacht Cavia wel eens, zonder precies te weten van wie ze die zin had.

‘En Stanley is echt zo van, het vaderschap is alles voor me, en dat begrijp ik ook wel, maar ergens ben ik ook van, ja maar ik dan. Maar ja, dat moet je accepteren als je voor een gescheiden man met kinderen kiest. Of nou ja, kiezen, kiezen.’

‘Hoe fascinerend ik het allemaal ook vind,’ zei Stella, ‘ik heb drie woorden voor jullie: mailing, mailing en mailing.’

Kims gezicht betrok. ‘O ja,’ zei ze.

Cavia zette de koffiekopjes in de pantry en mailde Kim: 'Let maar niet op haar.'

Even later pingde haar e-mail. Stella. 'Op wie moet ik niet letten?' stond er.

Het zweet brak Cavia uit. Ze had de mail over Stella per ongeluk aan Stella verstuurd.

'Sorry,' mailde Cavia terug, 'dat was een oud mailtje dat nog klaarstond.'

Een verklaring van niets, maar het was Cavia's ervaring dat je dingen nooit te logisch moest proberen te maken.

NIERSTENEN

De telefoon ging en Cavia nam op. Het was een buitenlijn.

‘Met Anne-Bet,’ klonk het. Anne-Bet was een collega met lang grijs haar die verantwoordelijk was voor de boekhouding.

‘Ha Anne-Bet,’ zei Cavia, ‘wat kan ik voor je betekenen?’

‘Ik blijf maar weer thuis vandaag,’ zei Anne-Bet, ‘want wat blijkt.’

Cavia wachtte, maar begreep na een paar seconden dat er een reactie van haar verwacht werd. ‘Ehm, wat blijkt?’

‘Tóch nierstenen,’ zei Anne-Bet.

‘Hè, wat naar voor je,’ zei Cavia.

‘Niet ik,’ zei Anne-Bet, ‘mijn hond.’ Ze zei het op een toon alsof ze het er vaker over had gehad, en dat was misschien ook wel zo.

‘O, sorry, op die manier,’ zei Cavia.

‘Ja, nou ja, je begrijpt: dit is overmacht,’ zuchtte Anne-Bet. ‘Geef jij het door aan Stella?’

‘Dat is goed. Beterschap.’ Cavia hing op.

Ze draaide zich om naar Stella, die net bezig was met haar mobiele telefoon een foto van haar kruin te maken.

‘Let me guess,’ zei Stella, ‘Anne-Bet laat het afweten.’

‘Haar hond heeft nierstenen.’

‘Ja, altijd als het regent, dan is er iets met de hond. Valt jullie dat ook op?’

Kim en Cavia zwegen.

‘Nou goed, ik voer het even in.’ Stella bekeek haar telefoon, legde hem neer en begon met haar lange nagels driftig op de toetsen te tikken.

Na de lunch vroeg Kim: ‘Moeten we misschien iets sturen aan Anne-Bet?’

‘Zeker weer uit de lief- en leedpot?’ zei Stella.

‘Niet iets heel duurs,’ zei Kim vlug.

‘De lief- en leedpot is voor huwelijken en écht ernstige ziektes,’ zei Stella. ‘Wat jullie wel mogen doen, is alle bonnetjes van de afgelopen maand aan haar opsturen, dan heeft Anne-Bet nog wat te doen tijdens het mantelzorgen.’